

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 297/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Novotným, Advokátska kancelária, Radlinského 46, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 152/2013-410 z 12. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta, porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“)

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 152/2013-410 z 12. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ sa svojím návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 23. júla 2008 domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Okresný súd žalobu svojím rozsudkom č. k. 12 C 127/2008-261 z 24. novembra 2010 zamietol z dôvodu, že v konaní nebola preukázaná podmienka vzniku škody pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoZS“), a tak nebola daná ani podmienka príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Proti už uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 7. januára 2011 odvolanie. Krajský súd svojím uznesením č. k. 5 Co 102/2011-283 z 24. apríla 2012 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2.1 Následne okresný súd svojím rozsudkom č. k. 12 C 127/2008-371 zo 7. novembra 2012 návrh opätovne zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 27. decembra 2012 odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 127/2008-371 zo 7. novembra 2012 a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: *„Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie odporcu podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.*

Odvolací súd má za to, rovnako ako súd prvého stupňa, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Tento zákon presne definuje aké podmienky musia byť splnené, aby mohla byť náhrada škody tomu kto sa jej domáha priznaná. V konaní pred súdom prvého stupňa bolo preukázané a v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne odôvodnené, v čom neboli podmienky na priznanie škody v zmysle uvedeného zákona

splnené. Navrhovateľ sa v odvolaní rozsiahlym, ale často krát zavádzajúcim spôsobom snažil zdôvodniť oprávnenosť svojho nároku. Spôsob, akým súd prvého stupňa zdôvodnil, že neboli splnené v tomto konaní podmienky na prípadnú náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, považuje odvolací súd za správny a vyčerpávajúci.

Odvolací súd taktiež nevyhovel návrhu navrhovateľa, aby v konaní bolo pripustené dovolanie podľa § 238 ods. 3 O.s.p., nakoľko má za to, že v konaní nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 (§ 372p ods. 1 O.s.p. zavedeného zákonom č. 384/2008 Z. z.).“

3. Podľa sťažovateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že pri svojom rozhodovaní využil možnosť zakotvenú v § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Uvedené ustanovenie § 219 ods. 2 OSP teda síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, avšak takýto postup je však podľa mienky sťažovateľa vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu aplikovať aj vo svetle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zaoberajúcej sa právom účastníka občianskeho súdneho konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu. Ak tak všeobecný súd nepostupoval, jeho rozsudok je nevyhnutné podľa sťažovateľa považovať za arbitrárny, svojvoľný, a tým priamo zasahujúci do základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. A práve takáto situácia podľa presvedčenia sťažovateľa nastala aj v prípade napádaného rozsudku krajského súdu, keďže tento sa podľa sťažovateľa vôbec nezaoberal jeho odvolacími námietkami s výnimkou konštatovania, že jeho odvolanie bolo rozsiahle, ale častokrát zavádzajúce. Krajský súd sa tak podľa presvedčenia sťažovateľa jeho odvolacími dôvodmi vôbec nevysporiadal, pretože sa obmedzil na všeobecné skonštatovanie, že v konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré

by odôvodňovali priznanie náhrady škody a že bolo v konaní pred súdom prvého stupňa preukázané a v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne odôvodnené, v čom neboli podmienky na priznanie škody splnené. Krajský súd tak podľa názoru sťažovateľa celkom opomenul reagovať na tie skutkové a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré síce sťažovateľ v žalobe (a následne v odvolaní) uplatnil, avšak z určitých dôvodov ostali mimo pozornosti okresného súdu a neskôr aj krajského súdu.

3.1 Konkrétne tak krajský súd podľa sťažovateľa nedal žiadnu, nie to ešte ústavne akceptovateľnú odpoveď na túto argumentáciu:

a) iba v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej moci, ako aj jeho nezákonných rozhodnutí musel sťažovateľ vynaložiť zbytočné finančné prostriedky navyše, a to na obstaranie porovnateľného domu, resp. jej hrubej stavby, ktoré by však nemusel vynaložiť, ak by orgán verejnej moci postupoval v súlade so zákonom;

b) súčasne nebol podľa sťažovateľa vôbec zohľadnený rozsudok ESĽP vo veci *Apicella proti Taliansku*, kde v bode 93 tohto rozsudku ESĽP vychádza zo „silnej, ale vyvrátiteľnej domnienky“, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy v tomto smere v zásade nevyžaduje, keďže ujma vzniká samotným porušením práva;

c) sťažovateľ ďalej namietal, že žaloba bola síce zamietnutá, avšak okresný súd v odôvodnení súčasne uviedol, že v danom prípade je možné škodu z titulu nezákonného rozhodnutia napraviť inak, a to vydaním stavebného povolenia v správnom konaní. Podľa sťažovateľa tak išlo o zjavne nelogické a nezrozumiteľné odôvodnenie, keďže na jednej strane bol nárok zamietnutý a na druhej strane bol v odôvodnení priznaný;

d) sťažovateľ ďalej namietal názor okresného súdu, že sám právomoc prerokovať porušenie ústavných práv sťažovateľa (žalobcu) nemá, pričom argumentoval tým, že nepožadoval posúdenie porušenia jeho ústavných práv, keďže predmetom konania bol jeho nárok na náhradu škody proti štátu uplatnený v zmysle ZoZS jednak vo forme náhrady skutočnej škody a jednak vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3.2 Podľa sťažovateľa potom mali uvedené výhrady podstatný vplyv na prípadné priznanie požadovanej náhrady škody, a preto bolo za týchto okolností ústavnou povinnosťou krajského súdu na uvedenú žalobnú a odvolaciu argumentáciu sťažovateľa

primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať. Podľa sťažovateľa išlo o zásadné argumenty, pričom pokiaľ by krajský súd jeho argumenty nemienil zohľadniť, bolo jeho povinnosťou ozrejmiť, z akého dôvodu k takémuto záveru dospel, a to tak, aby sťažovateľ v tejto zásadnej veci dostal náležitú odpoveď na jeho argumentáciu.

3.3 Sťažovateľ zastáva názor, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, súčasne vykazuje znaky arbitrárnosti, a preto je z ústavného hľadiska neakceptovateľný. Krajský súd podľa sťažovateľa konal v rozpore s jeho základným právom zakotveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom zakotveným v čl. 6 ods. 1 dohovoru, kde podľa názoru sťažovateľa súčasťou uvedených práv je nepochybne aj postulát, aby sa konajúci súd právne korektne a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru sťažovateľa tak napadnutý rozsudok uvedené atribúty nespĺňa.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Základné právo [redacted] (...) na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právom na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.11.2013, č. k.: 5 Co/152/2013-410 porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.11.2013, č. k.: 5Co/152/2013-410 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [redacted] (...) trovy konania vo výške 1.148,02 euro na účet jeho právneho zástupcu (...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Predmetom sťažnosti je predovšetkým námietka sťažovateľa, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný a súčasne tak vykazuje znaky arbitrárnosti, a preto je z ústavného hľadiska neakceptovateľný. Sťažovateľ krajskému súdu

vyčíta, že nedal odpovede na jeho ťažiskové argumenty, ktoré vzniesol pred okresným súdom aj samotným krajským súdom.

8. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

8.1 Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

8.2 Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

8.3 Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

8.4 Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

8.5 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok ESĽP z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie ESĽP z 3. 5. 2001, bod 2).

8.6 Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

9. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

9.1 Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľovho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom (§ 211 a nasl. OSP). Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

9.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

9.3 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení ZoZS odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy ZoZS v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

9.4 Je pravdou, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je stručnejšieho rázu, avšak krajský súd v rekapitulácii napadnutého rozsudku na s. 6 až 15 dôsledne citoval a parafrázoval závery okresného súdu:

„Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie výsluchom navrhovateľa, žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu Škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo dňa 13.6.2007 a 15.7.2010 s doručenkami, odpoveďou odporcu zo dňa 4.3.2008, LV č. █████-kat. územie █████, oznámením o začatí stavebného konania a upustenia od ústneho konania Mesta Tvrdošín zo dňa 18.7.2003, rozhodnutím Mesta Tvrdošín č. 683/2003-60T zo dňa 10.10.2003, rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2004/00120 zo dňa 6.2.2004, žalobou na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t O.s.p. zo dňa 17.3.204, sťažnosťou navrhovateľa zo dňa 18.6.2004 na Krajský stavebný úrad v Žiline, sťažnosťou navrhovateľa na nečinnosť - upozornenie zo dňa 20.7.2004 na Mesto Tvrdošín, rozhodnutím Mesta Tvrdošín č. 683/2003-60T zo dňa 2.8.2004, návrhom na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zo dňa 23.8.2004, rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2004/01272/Dub zo dňa 2.11.2004, žiadosťou navrhovateľa o vydanie stavebného povolenia zo dňa 3.12.2004, oznámením Mesta Tvrdošín o začatí stavebného konania a nariadenie ústneho konania zo dňa 9.12.2004, listom navrhovateľa zo dňa 9.12.2004, stanoviskom Mesta Tvrdošín k nesúhlasu so zahájením nového konania zo dňa 21.12.2004, listom navrhovateľa zo dňa 25.1.2005, opatrením proti nečinnosti Mesta Tvrdošín zo dňa 23.3.2004, žiadosťou navrhovateľa o rozhodnutie vo veci sp. zn. 7S 1/2004 zo dňa 3.4.2007, uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7S 1/2004 - 14 zo dňa 22.5.2007, uznesením

Krajského súdu v Žiline č. k. 21S 72/2007 - 27 zo dňa 24.1.2008, opakovaným oznámením o začatí zlúčeného územného a stavebného konania Mesta Tvrdošín zo dňa 15.3.2008, stanoviskom stavebníka o opakovanému oznámeniu o začatí zlúčeného územného a stavebného konania Mesta Tvrdošín zo dna 26.3.2008, rozhodnutím Mesta Tvrdošín č. 683/2003-60T zo dňa 28.4.2008, návrhom navrhovateľa na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zo dňa 27.5.2008, krycím listom rozpočtu I.N.V.E.S.T. a.s. zo dňa 24.9.2002, uznesením Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. zn. 7Er 530/2002 zo dňa 19.11.2004, [REDAKOVANÉ] kat. územie [REDAKOVANÉ], rozhodnutím o odstránení stavby Mesta Tvrdošín č. 3076/2005 -T zo dňa 5.5.2005, stavebným povolením Mesta Tvrdošín č. 3903/2005 - T zo dňa 2.8.2005, pokladničnými a príjmovými dokladmi o nákupe stavebného materiálu, faktúrou Bobell s.r.o. č. 084/07/2006 zo dňa 27.7.2006, faktúrami Degussa Stavebné hmoty s.r.o. zo dňa 3.5.2006, 4.7.2006, preukazom o pôvode dreva zo dňa 16.9.2005, faktúrami [REDAKOVANÉ] - Stavebniny č. 200661237 zo dňa 30.6.2006, č. 200661249 zo dňa 10.7.2006, č.70070196 zo dňa 21.6.2007, č. 70070334 zo dňa 24.9.2007, faktúrami Mestského úradu Trstená č. 334/2005, č. 413/2006, 376/2006, 377/2005, 618/2006, 292/2005, faktúrou AEC Elektrotechnika spol. s.r.o. č. 3184/06 zo dňa 17.5.2006, faktúrami Kvalit s.r.o. č. 155/2006 zo dňa 24.11.2006, č. 174/2006 zo dňa 29.12.2006, č. 160/2006 zo dňa 6.12.2006, faktúrou [REDAKOVANÉ] - Pokrystav č. 102006 zo dňa 11.7.2006, faktúrou Izopur s.r.o. č. 206090 zo dňa 4.12.2006, zmluvou o dielo navrhovateľa s [REDAKOVANÉ] zo dňa 19.8.2005, rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2008/00852/dub zo dňa 5.11.2008, písomným vyjadrením odporcu zo dňa 27.2.2009, rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2C 141/2008 zo dňa 15.2.2010, uzneseniami Okr. Riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne ČVS: ORP-1008/1-OSV-DK-2005 zo dňa 23.7.2005, 25.10.2005 a 30.6.2006, uznesením Okresnej prokuratúry č.k. IPv 1158/05-18 zo dňa 14.3.2008 a č.k. IPV 297/06 -11 zo dňa 20.12.2007, uznesením Okr. Riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne ČVS: ORP-413/1-OSV-DK-2006 zo dňa 23.1.2007, faktúrou Erlis s.r.o. č. 311/2002 zo dňa 21.11.2002, projektom RD Diamant 132/2000 z 05/2000 s technickou správou, ponukami dodávok, rozpočtom nákladov rodinného domu Diamant 132/2000 zo dňa 9.5.2000, rôznymi faktúrami o dodávke tovaru, prác a služieb, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 100/2010 zo dňa 11.8.2010, pripojeným

spisom Krajského súdu Žilina sp. zn. 21S 72/2007, písomným vyjadrením odporcu zo dňa 15.10.2012.

Súd v prvom rade skúmal odporcom namietaný nedostatok jeho pasívnej legitímácie v časti, v ktorej navrhovateľ namietal nezákonné rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 2.8.2004 a 28.4.2008 a nesprávny úradný postup stavebného úradu. V zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci zodpovedá štát, pričom zákon v § 4 určuje orgán verejnej moci, ktorý v mene štátu koná. Navrhovateľ sa svojim návrhom doručeným súdu dňa 23.7.2008 domáhal náhrady škody od štátu - Slovenskej republiky. Za orgán oprávnený za Slovenskú republiku konať, označil v zmysle § 4 ods. 1, písm. k) zákona č. 514/2003 Z.z. Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré dňa 13.6.2007 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že bola daná aj príslušnosť Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, pričom Ministerstvo spravodlivosti začalo vo veci konať ako prvé, keď dňa 4.3.2003 žiadosť navrhovateľa ako neopodstatnenú zamietlo. Súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že odporca je v spore pasívne legitimovaný v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že rozhodnutie Mesta Tvrdošín č. 683/2003- 60T zo dňa 2.8.2004 bolo zrušené rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline, ... pre nezákonnosť a uložil prvostupňovému orgánu povinnosť pokračovať v konaní. Podľa § 65 ods. 2 zákona č. 71/1969 Zb. o správnom konaní, správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší, alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecným právnym predpisom alebo všeobecným záväzným nariadením. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že obe navrhovateľom namietané rozhodnutia boli zrušené pre nezákonnosť a je preto splnená jedna z troch podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd následne skúmal splnenie ďalších dvoch podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., že poškodenému vznikla škoda a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie sú splnené. Navrhovateľ za škodu vzniknutú mu nezákonnými rozhodnutiami označil finančné prostriedky vynaložené na kúpu a stavbu inej

nehnuteľnosti, ktorou si po vyriešil bytovú situáciu a ktoré označil za zbytočné. Výšku škody vyčíslil ako rozdiel medzi takto vynaloženými nákladmi a nákladmi určeným na výstavbu rodinného domu podľa pôvodného zámeru, rozpočtom zo dňa 24.9.2002. ...

Podľa názoru súdu prvého stupňa finančné prostriedky vynaložené na kúpu a stavbu inej nehnuteľnosti, ktorou si navrhovateľ vyriešil bytovú situáciu, nie sú škodou.

Podľa Občianskeho zákonníka, ktorý je vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z. z. predpisom špeciálnym, a ktorý je potrebné na otázku škody aplikovať, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. nemá vlastnú úpravu o škode, je škodou ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, to o čo sa majetok poškodeného zmenšil. V danom prípade k majetkovej ujme navrhovateľa nedošlo, jeho majetok sa nezmenšil, ale práve naopak sa zväčšil, nehnuteľnosť zapísaná na [REDAKOVANÉ] kat. územie [REDAKOVANÉ] je prírastkom navrhovateľa a nie škodou. Škodu vylučuje aj výpoveď navrhovateľa keď uviedol, že naďalej má záujem o vydanie stavebného povolenia na nehnuteľnosti zapísanej na [REDAKOVANÉ], kat. územie [REDAKOVANÉ], ktorú kúpil v roku 2000 od spoločnosti Aeam s.r.o. Nižná ako areál betonárky, za účelom výstavby rodinného domu.

Z dôvodu, že v konaní nebola preukázaná podmienka vzniku škody pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nie je daná ani podmienka príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

Súd prvého stupňa preto pre nesplnenie všetkých kumulatívnych podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, návrh navrhovateľa na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia zamietol. Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 5Co/102/2011-283 zo dňa 24.4.2012, úvahu súdu v časti o zamietnutí návrhu navrhovateľa na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia označil za správnu.

Z dôvodu, že súd zamietol návrh navrhovateľa na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, zamietol aj návrh navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia ... pričom tá sa podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza v peniazoch len v prípade, ak nie je dostatočným zadosťučinením iba samostatné konštatovanie porušenia práva a ak ju nie je možné napraviť inak. V danom prípade je ale možné škodu z titulu nezákonného rozhodnutia napraviť inak, a to vydaním stavebného povolenia v správnom konaní, o ktorého vydania má navrhovateľ naďalej záujem

a o ktorom správny orgán stále nerozhodol, napriek právoplatnému rozhodnutiu Krajského súdu Žilina č. k. 21 S 72/2007-27, právoplatnému dňa 15.2.2008.

Následne súd prvého stupňa skúmal či je daný nárok navrhovateľa na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Základnou podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. je nesprávny úradný postup príslušného orgán štátu. To čo je nesprávnym úradným postupom príslušného orgán štátu upravuje citovaný § 9 zákona 514/2003 Z. z.

Navrhovateľ za nesprávny úradný postup považoval úradný postup stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní a prieskumy, resp. dĺžku súdneho konania proti nečinnosti orgánu štátnej správy podľa § 250t O.s.p. vedeného na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21S 72/2007.

Súd na základe vykonaného dokazovania, rozhodnutiami v stavebnom konaní Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2004/01272/Dub zo dňa 2.11.2004 a č. 2008/00852/dub zo dňa 5.11.2008, mal súd za preukázané, že stavebný úrad - Mesto Tvrdošín v stavebnom konaní porušil správny poriadok ako aj stavebný zákon. Oznámením Krajského stavebného úradu v Žiline zo dňa 23.3.2005, vydaným na základe žiadosti navrhovateľa zo dňa 25.1.2005 o prijatie opatrenia proti nečinnosti mesta Tvrdošín, mal súd za preukázané, že mesto Tvrdošín pri svojich rozhodnutiach nedodržalo zákonnú 30 dňovú lehotu na vydanie rozhodnutia určenú v § 49 zákona o správnom konaní a tým sa dopustil prieskumov v správnom konaní. Nečinnosť a prieskumy správneho orgánu v stavebnom konaní potvrdil aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 7Co/100/2010 zo dňa 11.8.2010, ktorým uložil Mestu Tvrdošín povinnosť v lehote 30 dní konať a rozhodnúť vo veci návrhu navrhovateľa na vydanie stavebného povolenia pod sp. zn. 683/2003-60T. To znamená, že súd uvedenými rozhodnutiami v správnom konaní a rozsudkom súdu mal za preukázané, že došlo k nesprávnemu úradnému postupom Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, ako jednej z troch podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

Súd prvého stupňa následne skúmal splnenie ďalších dvoch podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., že poškodenému vznikla nesprávnym úradným postupom Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní škoda

a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že tieto podmienky nie sú splnené. Navrhovateľ za škodu vzniknutú mu nesprávnym úradným postupom Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní označil rovnako ako pri škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím, finančné prostriedky vynaložené na kúpu a stavbu inej nehnuteľnosti, ktorou si vyriešil bytovú situáciu. Súd na základe vykonaného dokazovania rovnako ako pri škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím, dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná podmienka vzniku škody pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru súdu finančné prostriedky vynaložené na kúpu a stavbu inej nehnuteľnosti, ktorou si navrhovateľ vyriešil bytovú situáciu, nie sú škodou. Podľa Občianskeho zákonníka, ktorý je vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z. z. predpisom špeciálnym a ktorý je potrebné na otázku škody aplikovať, pretože zákon č. 514/2003 Z.z. nemá vlastnú úpravu o škode, je škodou ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, to o čo sa majetok poškodeného zmenšil. V danom prípade k majetkovej ujme navrhovateľa nedošlo, jeho majetok sa nezmenšil, ale práve naopak sa zväčšil, nehnuteľnosť zapísaná na [REDAKOVANÉ] kat. územie [REDAKOVANÉ] je prírastkom navrhovateľa a nie škodou. Škodu navrhovateľa vylučuje aj jeho výpoveď, keď uviedol, že naďalej má záujem o vydanie stavebného povolenia na nehnuteľnosti zapísanej na [REDAKOVANÉ], kat. územie [REDAKOVANÉ], ktorú kúpil v roku 2000 od spoločnosti Aeam s.r.o. Nižná ako areál betonárky, za účelom výstavby rodinného domu.

Z dôvodu, že v konaní nebola preukázaná podmienka vzniku škody pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, nie je daná ani podmienka príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní.

Súd preto pre nesplnenie všetkých kumulatívnych podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, návrh navrhovateľa na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, zamietol Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. ...zo dňa 24.4.2012, úvahu súdu v časti o

zamietnutí návrhu navrhovateľa na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, označil za správnu.

Z dôvodu, že súd zamietol návrh navrhovateľa na náhradu Škody z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, zamietol aj návrh navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní, vo výške 9.450,- EUR, pretože tá sa podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza v peniazoch len v prípade, ak nie je dostatočným zadostučinením iba samostatné konštatovanie porušenia práva a ak ju nie je možné napraviť inak. V danom prípade je ale možné škodu z titulu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Mesta Tvrdošín v stavebnom konaní napraviť inak, a to vydaním stavebného povolenia v správnom konaní, o ktorého vydania má navrhovateľ naďalej záujem a o ktorom správny orgán stále nerozhodol, napriek právoplatnému rozhodnutiu Krajského súdu Žilina č. k. 21S 72/2007-27, právoplatnému dňa 15.2.2008.

Súd prvého stupňa skúmal či je daný nárok navrhovateľa na náhradu Škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v dĺžke súdneho konania proti nečinnosti orgánu štátnej správy podľa § 250t O.s.p. vedenom na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21S 72/2007.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania, pripojeným spisom Krajského súdu Žilina sp. zn. 21S 72/2007, mal za preukázané, že navrhovateľ dňa 19.3.2004 podal na Okresný súd v Dolnom Kubíne žalobu proti Mestskému úradu Tvrdošín, na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t O.s.p. Vec bola vedená pod sp. zn. 7S 1/2004. Okresný súd Dolný Kubín uznesením č. k. 7S 1/2004-14 zo dňa 22.5.2007, právoplatným dňa 11.6.2007, vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Krajskému sudu v Žiline, ako súdu vecne a miestne príslušnému. Krajský súd Žilina uznesením č.k. 21S 72/2007-27 zo dňa 24.1.2008, právoplatným dňa 15.2.2008, uložil Mestu Tvrdošín povinnosť v lehote 30 dní konať a rozhodnúť vo veci návrhu navrhovateľa na vydanie stavebného povolenia pod sp.zn. 683/2003-60T. To znamená, že od podania žaloby navrhovateľom dňa 19.3.2004 do jej právoplatného rozhodnutia Krajským súdom Žilina dňa 15.2.2008, prešli síce 4 roky, ale žiaden právny predpis neurčuje súdu lehotu v akej má o nároku podľa § 250t O.s.p. rozhodnúť, preto podľa názoru súdu k nesprávnemu

úradnému postupu spočívajúcom v dĺžke súdneho konania nedošlo. Ak bol navrhovateľ toho názoru, že Okresný súd v Dolnom Kubíne resp. Krajský súd Žilina o jeho žalobe nekoná mohol sa sťažnosťou na Ústavnom súde SR domáhať práva vyplývajúceho z porušenia jeho práva na prejednanie veci bez prieťahov a v primeranej lehote. Keďže navrhovateľ svoje právo nevyužil a súd nemá k dispozícii rozhodnutie oprávneného orgánu konštatujúceho porušenie ústavných práv navrhovateľa z ktorého by bol povinný vychádzať, dospel k záveru, že sám právomoc prejednať porušenie ústavných práv navrhovateľa nemá.

Súd prvého stupňa následne skúmal splnenie ďalších dvoch podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., že poškodenému vznikla nesprávnym úradným postupom spočívajúcom v dĺžke súdneho konania škoda a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že tieto podmienky nie sú splnené. Navrhovateľ za škodu vzniknutú mu nesprávnym úradným postupom spočívajúcom v dĺžke súdneho konania označil rovnako ako pri škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím a pri škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v stavebnom konaní, finančné prostriedky vynaložené na kúpu a stavbu inej nehnuteľnosti, ktorou si vyriešil bytovú situáciu. Súd na základe vykonaného dokazovania rovnako ako pri škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v stavebnom konaní, dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná podmienka vzniku škody pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa názoru súdu finančné prostriedky vynaložené na kúpu a stavbu inej nehnuteľnosti, ktorou si navrhovateľ vyriešil bytovú situáciu, nie sú škodou. Podľa Občianskeho zákonníka, ktorý je vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z. z. predpisom špeciálnym a ktorý je potrebné na otázku škody aplikovať, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. nemá vlastnú úpravu o škode, je škodou ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, to o čo sa majetok poškodeného zmenšil. V danom prípade k majetkovej ujme navrhovateľa nedošlo, jeho majetok sa nezmenšil, ale práve naopak sa zväčšil, nehnuteľnosť zapísaná na [REDACTED] kat. územie [REDACTED] je prírastkom navrhovateľa a nie škodou. Škodu navrhovateľa vylučuje aj jeho výpoveď, keď uviedol, že naďalej má záujem o vydanie stavebného povolenia na nehnuteľnosti zapísanej na [REDACTED], kat. územie [REDACTED], ktorú kúpil v roku 2000 od spoločnosti Aeam s.r.o. Nižná ako areál betonárky, za účelom výstavby rodinného domu.

Správnosť takejto úvahy potvrdil aj odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 5Co 102/2011-283 zo dňa 24.4.2012.

Z dôvodu, že v konaní nebola preukázaná podmienka vzniku škôd v pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v dĺžke súdneho konania vedenom na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7 S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21 S 72/2007, nie je daná ani podmienka príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom v súdnych konaniach.

Súd prvého stupňa preto pre nesplnenie všetkých kumulatívnych podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v dĺžke súdneho konania vedenom na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7 S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21 S 72/2007, návrh navrhovateľa na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu v súdnom konaní, zamietol.

Z dôvodu, že súd zamietol návrh navrhovateľa na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v dĺžke súdneho konania vedenom na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7 S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21S 72/2007, zamietol aj návrh navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v dĺžke súdneho konania vedenom na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21S 72/2007, vo výške 4.200,- EUR, pretože tá sa podľa § 17 ods. 2 zákona c. 514/2003 Z.z. uhradza v peniazoch len v prípade, ak nie je dostatočným zadosťučinením iba samostatné konštatovanie porušenia práva a ak ju nie je možné napraviť inak. V súdnom konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t O.s.p. Okresný súd v Dolnom Kubíne ani Krajský súd v Žiline nemohol rozhodnúť o náprave za nezákonné rozhodnutie stavebného úradu - Mesta Tvrdošín a vydať vlastné rozhodnutie, preto podľa názoru súdu navrhovateľovi nemajetková ujma za dĺžku 4 roky vedeného súdneho konania na Okresnom súde v Dolnom Kubíne sp. zn. 7S 1/04 a Krajskom súde v Žiline sp. zn. 21S 72/2007 vzniknúť nemohla. Krajský súd v Žiline sp. zn. 21S 72/2007 zo dňa 24.1.2008, právoplatným dňa 15.2.2008, uložil Mestu Tvrdošín povinnosť v lehote 30 dní konať a rozhodnúť vo veci návrhu navrhovateľa na vydanie stavebného povolenia pod sp. zn. 683/2003-60T, čo stavebný úrad nesplnil a dodnes vo veci nevydal stavebné rozhodnutie.

Navrhovateľ sa ale nedomáha súdneho výkonu rozhodnutia a vlastnú pasivitu na nápravu veci sa v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. snažil preniesť na štát.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa rozhodol o uplatnenom nároku tak, že návrh zamietol.“

Krajský súd následne (vychádzajúc z uvedených skutočností) učinil závery vo veci sťažovateľa ako odvolací súd. Vnímajúc napadnutý rozsudok krajského súdu v spojitosti s prvostupňovým rozsudkom, sa podľa ústavného súdu sťažovateľovi dostalo odpovede na ťažiskové otázky rámčujúce vec sťažovateľa, a to čo sa týka splnenia podmienok ZoZS na vznik nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia a rovnako na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (§ 9) tak orgánmi verejnej správy, ako aj súdmi (porov. najmä s. 10 až 15 v spojení so závermi na s. 16 napadnutého rozsudku).

9.5 Tieto právne závery všeobecných súdov nie sú vzhľadom na (i) teoretické východiská a princípy vlastné inštitútu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v zmysle ZoZS, (ii) dokázaný skutkový stav a (iii) potrebu odpovedať na ťažiskové premenné v konkrétnej veci arbitrárne alebo ústavne neudržateľné.

9.6 Závery krajského súdu a ich odôvodnenie, ako aj postup krajského súdu v odvolacom konaní je teda nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016